

SUB OCROTIREA LUI DUMNEZEU

- *Duminica după Nașterea Domnului, Fuga în Egipt* -

După ce s-au închinat Domnului în Betleem, magii de la Răsărit au fost călăuziți să se întoarcă la casa lor pe alt drum, prin porunca unui înger. Irod, împăratul cel nelegiuit, văzând că fusese înșelat de către magi, a plănuțit să omoare toți copiii din Betleem, pentru a-L omorî și pe Pruncul Hristos. Dar Dumnezeu a văzut intenția lui Irod și a trimis pe îngerul Său la Iosif. Îngerul i-a apărut lui Iosif în vis și i-a poruncit să ia Pruncul și pe mama Lui și să fugă în Egipt. Iosif a făcut asta. Luând pe Pruncul Iisus și pe mama Lui, a plecat în Egipt, unde a stat până la moartea lui Irod (Matei 2, 13-15). Egiptul era un loc sigur pentru a găsi refugiu, deoarece era în afara

ținutului stăpănit de Regele Irod și, atât Egiptul, cât și Palestina făceau parte din Imperiul Roman, făcând călătoria între ele ușoară și relativ sigură. Când Fecioara Preasfântă, cu Pruncul Divin și dreptul Iosif s-au apropiat de orașul Hermopolis (Cairo), au văzut un copac în fața porții cetății. Călătorii, oboșiți de călătoria lor, se apropiau de acest copac pentru a se odihni o vreme, chiar dacă arborele era foarte înalt și nu oferea destulă umbră. Egiptenii numeau acest copac „Persea” și îl venerau ca pe un zeu, deoarece credeau că o divinitate era ascunsă în copac. În realitate, un duh rău locuia în el. Când familia sfântă s-a apropiat copac, copacul s-a scuturat violent și duhul cel rău, îngrozit de apropierea copilului Hristos, a fugit. Apoi copacul și-a aplecat vârful până la pământ și s-a închinat Creatorului său, ca o făptură rațională. Din acea zi, copacul a primit puteri miraculoase de la Hristos Domnul, de a vindeca orice infirmitate a oamenilor. Profeții Isaia și Ieremia au profețit că Domnul va veni în Egipt și că prezența Lui va zgudui templele păgâne și va distruge idolii. Isaia a scris: „*Iată, Domnul vine pe nor ușor și ajunge în Egipt. Idolii Egiptului tremură înaintea feței Lui și inima Egiptenilor se topește în el*” (Isaia 19,1). Scriitorul bisericesc Paladie scrie în cartea Istoria Lausiacă: „*Am văzut acolo templul păgân, în care toți idolii sculptați au căzut la pământ la venirea Mântuitorului*”. Sfântul Proroc Ieremia, locuind în Egipt la bătrânețe, a prorocit preoților păgâni din Egipt că toți idolii vor cădea și toate chipurile cioplite vor fi distruse atunci când o Mamă Fecioară cu un copil, născut într-o iesle vor veni în Egipt. Preoții păgâni își aminteau bine această profeție. În conformitate cu aceasta, au sculptat o reprezentare a unei mame care stătea pe un pat și, lângă ea într-o iesle, pruncul său înfășurat în scutece și venerau această reprezentare. Regele Ptolemeu i-a întrebat pe preoții păgâni ce însemna această reprezentare, iar → →

ei au răspuns că era un mister, prevestit de către un profet părinților lor și că ei așteptau împlinirea acestui mister. Și, într-adevăr, acest mister s-a împlinit și a fost descoperit nu numai în Egipt, ci în întreaga lume. După aceea, călătorii sfinți, s-au dus în satul Matarea. În apropierea satului au văzut un smochin și, în timp ce Iosif a intrat în sat cu treburi, Preasfânta Fecioară a mers să se odihnească sub smochin cu Hristos. Și s-a întâmplat o minune. Copacul și-a coborât coroana până la pământ, pentru a crea o umbră pentru călători și partea de jos s-a deschis în așa fel încât Maica cu Pruncul să poată intra și să se odihnească. Și tot atunci, un izvor de apă curgătoare, dintr-o dată, a izvorât în apropierea smochinului. Iosif a găsit o colibă în apropiere, unde s-au stabilit. Acolo au trăit și au băut apă din acel izvor minunat. Acesta era singurul izvor de apă curgătoare ce se găsea în Egipt, pentru că toată cealaltă apă din Egipt vine de la râul Nil, care se ramifică în nenumărate canale. Astfel, Domnul Iisus, izvorul ceresc al apei vieții, prin prezența Sa, a chemat la suprafață acest izvor de apă curgătoare din pământ. În orașul Cairo de astăzi, poate fi văzută peștera în care a locuit familia sfântă. De asemenea, în satul Matarea, în apropiere de Cairo, se găsesc copacul sub care Maica Domnului s-a odihnit cu Domnul Iisus, precum și izvorul miraculos de lângă acest copac.

Gânduri la sfârșit de an

Timpul este darul lui Dumnezeu, pentru că El ne-a ținut sănătoși, să mai întâmpinăm un an din viața noastră. Prin mila, darul și ajutorul Lui, orice înnoire a timpului trebuie să fie și o înnoire a vieții noastre, așa că am lăsat în urma noastră poverile anului ce se va încheia și păcatele pe care le-am săvârșit. Anul care va veni trebuie să-l întâmpinăm cu nădejde, credință, cu bucurie, cu dragostea aceea, care niciodată nu trebuie să se schimbe. Dragostea să rămână neschimbată, să fim buni în anul în care vom intra și să învingem în fiecare zi egoismul și invidia noastră, răutatea, minciuna și orice păcat. Să ne ridicăm deasupra tuturor celor care ne-au împovărat în anul care se încheie. Timpul este acea bucurie pe care Dumnezeu ne-o face, ca să cumpărăm veșnicia luminii. Timpul acesta vremelnic, pe care-l numărăm cu secunde, cu minutele, cu orele, cu zilele, cu anii, timpul acesta este relativ, pentru că se schimbă firea noastră cu trecerea timpului. De noi depinde anul bun. De aceea, se cuvine să rămânem fierbinți cu credința, să rămânem statornici în nădejdea și iubirea noastră. Să jertfim timpul cu folos, să sfințim timpul. Timpul se împlinește prin Dumnezeu. Să rămânem cu Dumnezeu pentru că purtăm numele Fiului său și de la Hristos ne numim creștini. Să ne dorim ca anul ce va sosi să fie bun, folositor și sfânt. Biserica îmbrățișează pe toți și îndeamnă să fim buni. Ne cheamă la înțelepciune și la bună chivernisire a timpului. Timpul Bisericii este timpul mântuirii. Să prețuim fiecare clipă dăruită, pentru a o împărțși cu Domnul.

ANUL NOU

Vom intra într-un An Nou și ne dăm seama că nu stăm pe loc, că suntem niște călători. Ne aducem aminte de cuvintele Psalmistului David: „Călător sunt în fața Ta, Doamne; și oaspete, ca toți părinții mei” (Psalm 33, 13). Ca urmare a acestui adevăr, la fiecare început de an încercăm două feluri de sentimente opuse. Încercăm, mai întâi, sentimentul vremelniciei lucrurilor, al relativității noastre. Observăm cum trec anii, cum se schimbă multe din jurul nostru, cum ne despărțim de anumite lucruri sau de cei dragi, cum fugе totuși în jurul nostru și noi înșine ne schimbăm, îmbătrânim, slăbim în putere și ne simțim din ce în ce mai legați cu vremelnicia. Dar odată cu acest sentiment, fiecare an nou trezește în suflet dorul de viață nouă, dorul de veșnicie. Ne dăm seama că nu totul trece, că relativismul nu-și poate pune pecetea pe întregă făptura noastră, că în noi este dorul de viață veșnică și că acest dor își are un izvor și un temei inepuizabil. Vrem să trăim, ne spunem mereu „La mulți ani!” când din punct de vedere biologic simțim că fiorul vieții de pe pământ este pe sfârșite. Anii și vremurile sunt sub cârma lui Dumnezeu, că El este începutul, mijlocul și sfârșitul vieții noastre. Timpul face parte din propria noastră ființă. În această lume a lui Dumnezeu, viața își urmează cursul fără întrerupere. Ca niște călători ce-și aruncă privirile din înălțimea unei culmi la drumul ce li s-a deschis în zări, așa ne avântăm și noi privirile, gândurile și nădejile la întâmplările ce le vom întâlni în zilele anului ce va sosi. Cum vor fi aceste zile: luminoase sau întunecate? Ce întâmplări ne vor întâmpina: bune sau rele? Ce ne va aduce Anul Nou: viață sau moarte? Nu știm, nu suntem în stare să smulgem viitorului vălul de taină ce-l ascunde privirilor noastre. Dar noi ne aflăm în Biserica lui Hristos și aici învățăm cum să ne înțelegem viața, care este rostul ei și ce așteaptă de la noi Dumnezeu, „de la care vine toată darea cea bună și tot darul desăvârșit”. Pentru darurile bunătaților Dumnezeiești prin care am fost ospătați la masa credinței, prin care am fost iertați și ne-am sfințit, mărturisim cu recunoștință și cu adevăr: „Până aici ne-a ajutat Dumnezeu”. Aceleași simțiri de recunoștință suntem datori să aducem lui Dumnezeu, când ne gândim la darurile cele pământești cu care ne-a miluit. Domnul ne-a ajutat să muncim cu pace în biserici, în locașurile de cultură, în fabrici, pe ogoarele noastre scumpe, să gustăm fericirea unei vieți tihnite. „Domnul a oprit furtuna, a adus liniștea și valurile s-au potolit” (Psalm 106, 29). Cum răsplăti Dumnezeului nostru pentru toate binefacerile Lui? Cu nimic altceva decât cu acea mărturisire de dragoste și credință ce-l însuflește pe proorocul David când striga: „Lăudați-L pe Domnul că este bun, că în veac este mila Lui” (Psalm 135, 1). Dar să nu uităm că viața noastră este o carte, cu mai multe sau mai puține pagini. Pe de o parte scriem noi faptele, pe de altă parte scrie Dumnezeu, judecata faptelor. Dacă nu umplem viața noastră cu fapte vrednice de pomenire, ea se va reduce la atât: s-a născut, a trăit, a murit. Dar de ce a trăit? Cum a murit? Sunt întrebările la care vom răspunde fiecare din noi. În fiecare an, noi încheiem o pagină din această carte și deschidem una nouă. Va veni pentru fiecare om o zi în care cartea vieții lui se va închide. Iar Dumnezeu o va deschide și o va cerceta să vadă ce am scris în ea. Amin.

† PROGRAM LITURGIC †
31 decembrie 2018 – 7 ianuarie 2019

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Luni 31 decembrie	22 ⁰⁰ - 24 ⁰⁰	Acatistul Mântuitorului Urări de Anul Nou La mulți ani! 2019
Martți 1 ianuarie	7 ⁰⁰ - 11 ³⁰	Utrenia și Sfânta Liturghie Aghiazmă, Te Deum
Joi, Vineri, Sâmbătă 3, 4, 5 ianuarie	11 ⁰⁰ - 18 ⁰⁰	AJUNUL BOBOTEZEI Preotul sfințește casele enoriașilor cu aghiazmă mare, vestind Arătarea Domnului
Duminică 6 ianuarie	7 ⁰⁰ - 11 ³⁰ 17 ⁰⁰	Utrenia și Sfânta Liturghie Sfințirea mare a apei Vecernie cu litie la Biserica „Sfântul Ioan Botezătorul”
Luni 7 ianuarie	7 ⁰⁰ - 11 ⁰⁰	Utrenia și Sfânta Liturghie Pomenirea morților

†
Mulțumim tuturor credincioșilor care au fost alături de noi și au sprijinit Biserica în anul care a trecut. Ne rugăm bunului Dumnezeu și Precuratei Maicii Sale, să le dăruiască în anul care urmează, împlinirea cererilor cele de folos și multe bucurii duhovnicești.

La mulți ani!

PAROH, Preot Ioan Alupoaieni

Cultura bunului simț

Când spunem „Bună ziua”, o facem ca recunoaștere că Dumnezeu a făcut-o așa, cum „pe toate cu înțelepciune le-a făcut”. O mai spunem cu recunoștință pentru că este dăruită tuturor și fiecăruia spre eliberare de răul vremii, Dumnezeu voinde ca „tot omul să se mântuiască și la cunoștința adevărului să vină”. Adevărul cu „A” este Hristos și cunoașterea Lui se face prin asumarea crucii proprii și urmarea Lui prin moarte spre Înviere. „Bun” este și simțul care dă de veste că toate ne sunt îngăduite, dar nu „toate îmi folosesc” și nu se cade a ne lăsa „biruiți de ceva”, după spusa Sfântului Apostol Pavel. Bunul simț este cel care judecă lucrurile furnizate de celelalte simțuri. Bunul simț este cel mai echitabil repartizat în lume, „căci fiecare crede despre sine că este bine dotat”. Simțul cel bun se aseamănă unui sfetnic înțelept care învață că în toate există o măsură prin care își definesc locul sub soare. În toate, Domnul a pus veșnicia, numai că omul nu o poate cuprinde „de la început la sfârșit”, o presimte însă ca o chemare tainică. Este un simț integrator, care ne poartă spre „rânduială”, statornicie descifrată în datini și obiceiuri. „Rânduiala” este îngăduitoare spre rostuirea vremurilor, ca o dimpreună vorbire cu natura, cu lumea, cu întreaga creație, cu semenii și, mai presus de toate și tot, cu Dumnezeu. Bătrânii vorbesc și de „buna socoteală”, chibzuința ce trebuie să însoțească omul la tot pasul. Și dacă toate au un sfârșit, se cuvine ca el să fie bun și asta este treaba omului al cărui rost este să sfințească locul dat de Dumnezeu. Toate să fie făcute cu judecată, căci „lucrurile făcute fără chibzuință atrag după ele căință”. Amin.

✿ ✿ † La mulți ani! ✿ ✿ La mulți ani! ✿ ✿ † La mulți ani! ✿ ✿ La mulți ani! ✿ ✿ † La mulți ani! ✿ ✿ La mulți ani! ✿ ✿ ✿

† La redactarea acestei foi religioase, se folosesc informații libere preluate din mijloacele de informare în masă ortodoxe: site-uri, publicații, reviste, ziare, cărți. †